

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Καταθέτοντας τα όπλα της ανταρσίας μας

Από τον Πρεσβύτερο Ν. Τοντ Κριστόφερσον
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites

Είθε να θάψουμε –πολύ, πολύ βαθιά– κάθε στοιχείο ανταρσίας εναντίον του Θεού στη ζωή μας και να το αντικαταστήσουμε με πρόθυμη καρδιά και πρόθυμο νου.

Το Βιβλίο του Μόρμον καταγράφει ότι περίπου 90 χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού, οι υιοί του βασιλιά Μωσία άρχισαν μια 14ετή αποστολή στους Λαμανίτες. Ανεπιτυχείς προσπάθειες είχαν γίνει επί πολλές γενεές για να φέρουν τον λαό των Λαμανιτών στο να πιστέψει στη διδαχή του Χριστού. Αυτήν τη φορά, ωστόσο, μέσω των θαυμαστών παρεμβάσεων του Αγίου Πνεύματος, χιλιάδες Λαμανίτες μεταστράφηκαν και έγιναν μαθητές του Ιησού Χριστού.

Διαβάζουμε: «Και όπως σίγουρα ο Κύριος ζει, έτσι σίγουρα όσοι πίστεψαν, δηλαδή όσοι οδηγήθηκαν στη γνώση της αλήθειας, μέσω του κηρύγματος του Αμμών και των αδελφών του, σύμφωνα με το πνεύμα της αποκάλυψης και της προφητείας, και τη δύναμη του Θεού που έκανε θαύματα σε αυτούς – μάλιστα, σας λέω, όπως ο Κύριος ζει, όσοι από τους Λαμανίτες πίστεψαν στο κήρυγμά τους, και μεταστράφηκαν προς τον Κύριο, ποτέ δεν αποστάτησαν».

Το κλειδί για τη διαρκή μεταστροφή αυτού του λαού αναφέρεται στο επόμενο εδάφιο: «Γιατί έγιναν δίκαιος λαός. Κατέθεσαν τα όπλα της ανταρσίας τους, ώστε δεν μάχονταν πια εναντίον του Θεού, ούτε εναντίον οποιουδήποτε από τους αδελφούς τους».

Αυτή η αναφορά στα «όπλα της ανταρσίας» ήταν και κυριολεκτική και μεταφορική. Σήμαινε τα σπαθιά τους και άλλα πολεμικά όπλα, αλλά επίσης την ανυπακοή τους στον Θεό και τις εντολές Του.

Ο βασιλιάς των μετεστραμμένων Λαμανιτών

expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king's words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father's plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon's unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

το εξέφρασε με αυτόν τον τρόπο: «Και τώρα ιδού, αδελφοί μου, αφού αυτό ήταν ό,τι μπορούσαμε να κάνουμε... να μετανοήσουμε για όλες τις αμαρτίες μας και τις τόσες δολοφονίες που έχουμε διαπράξει, και να έχουμε τον Θεό να τις αφαιρέσει από την καρδιά μας, γιατί αυτό ήταν ό,τι μπορούσαμε να κάνουμε για να μετανοήσουμε επαρκώς ενώπιον του Θεού ώστε να αφαιρέσει την κηλίδα μας».

Σημειώστε τα λόγια του βασιλιά – όχι μόνο η ειλικρινής μετάνοιά τους είχε οδηγήσει στη συγχώρηση των αμαρτιών τους, αλλά ο Θεός επίσης αφαίρεσε την κηλίδα αυτών των αμαρτιών, ακόμα και την επιθυμία να αμαρτάνουν από την καρδιά τους. Όπως γνωρίζετε, αντί να διακινδυνεύσουν οποιαδήποτε πιθανή επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση ανταρσίας τους εναντίον του Θεού, έθαψαν τα σπαθιά τους. Και καθώς έθαψαν τα υλικά τους όπλα, με αλλαγή στις επιθυμίες τους, έθαψαν επίσης τη διάθεσή τους να αμαρτάνουν.

Θα μπορούσαμε να αναρωτηθούμε τι θα μπορούσαμε να κάνουμε για να ακολουθήσουμε αυτό το πρότυπο, να «καταθέσ[ουμε] τα όπλα της ανταρσίας [μας]», όποια κι αν είναι, και να «μεταστραφ[ούμε] προς τον Κύριο», ώστε η κηλίδα της αμαρτίας και η επιθυμία για αμαρτία να αφαιρεθεί από την καρδιά μας και ποτέ να μην αποστατούμε.

Η ανταρσία μπορεί να είναι ενεργητική ή παθητική. Το κλασικό παράδειγμα εκούσιας ανταρσίας είναι ο Εωσφόρος, ο οποίος στον προ-γήινο κόσμο αντιτάχθηκε στο σχέδιο του Πατέρα περί απολύτρωσης και συσπείρωσε άλλους να εναντιωθούν σε αυτό επίσης «και εκείνη την ημέρα πολλοί τον ακολούθησαν». Δεν είναι δύσκολο να διακρίνουμε τον αντίκτυπο της συνεχιζόμενης ανταρσίας του στην εποχή μας.

Το ανίερο τρίο αντίχριστων του Βιβλίου του Μόρμον –ο Σερέμ, ο Νεχώρ και ο Κοριχώρ– παρέχουν μία κλασική μελέτη της ενεργού ανταρσίας εναντίον του Θεού. Η κυρίαρχη θέση του Νεχώρ και του Κοριχώρ ήταν ότι δεν υπάρχει αμαρτία. Οπότε, δεν υπάρχει ανάγκη για μετάνοια και δεν υπάρχει Σωτήρας. «Καθένας ευημερ[εί] ανάλογα με την ευφυΐα του, και καθένας κατ[ακτά] ανάλογα με τη δύναμή του, και οτιδήποτε [κάνει] ο καθένας δεν [είναι] αδίκημα». Ο αντίχριστος απορρίπτει τη θρησκευτική εξουσία, χαρακτηρίζοντας διατάξεις και διαθήκες ως τελετές «προσδιορισ[μένες] από αρχαίους ιερείς, για να σφετερισθούν δύναμη και εξουσία».

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet's imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that,

Ένα παράδειγμα σκόπιμης ανταρσίας των τελευταίων ημερών με ευτυχέστερο τέλος είναι η ιστορία του Γουίλλιαμ Γ. Φελπς. Ο Φελπς προσχώρησε στην Εκκλησία το 1831 και διορίστηκε τυπογράφος της Εκκλησίας. Επιμελήθηκε αρκετές αρχικές εκδόσεις της Εκκλησίας, έγραψε πολυάριθμους ύμνους και υπηρέτησε ως γραφέας για τον Τζόζεφ Σμιθ. Δυστυχώς, στράφηκε εναντίον της Εκκλησίας και του Προφήτη, μέχρι του σημείου να δώσει ψευδή μαρτυρία εναντίον του Τζόζεφ Σμιθ σε ένα δικαστήριο του Μιζούρι, πράγμα που συνέβαλε στη φυλάκιση του Προφήτη εκεί.

Αργότερα, ο Φελπς έγραψε στον Τζόζεφ ζητώντας συγχώρηση. «Γνωρίζω την κατάσταση μου, εσύ την γνωρίζεις, και ο Θεός την γνωρίζει, και θέλω να σωθώ, αν με βοηθήσουν οι φίλοι μου».

Στην απάντησή του ο Προφήτης δήλωσε: «Είναι αλήθεια ότι έχουμε υποφέρει πολύ ως συνέπεια της συμπεριφοράς σου... Ωστόσο, το ποτήρι έχει πιωθεί, το θέλημα του Επουράνιου Πατέρα μας έχει γίνει και είμαστε ακόμη ζωντανοί... Έλα, αγαπητέ αδελφέ, αφού ο πόλεμος έχει περάσει, γιατί οι φίλοι στην αρχή είναι φίλοι στο τέλος».

Με ειλικρινή μετάνοια, ο Γουίλλιαμ Φελπς έθαψε «τα όπλα της ανταρσίας» του και έγινε δεκτός για άλλη μια φορά με πλήρη αλληλεγγύη και ποτέ ξανά δεν αποστάτησε.

Ίσως η πιο ύπουλη μορφή ανταρσίας εναντίον του Θεού, ωστόσο, είναι η παθητική εκδοχή – το να αγνοούμε το θέλημά Του στη ζωή μας. Πολλοί που δεν θα σκέπτονταν ποτέ την ενεργό ανταρσία μπορεί ακόμη να εναντιωθούν στο θέλημα και τον λόγο του Θεού ακολουθώντας το δικό τους μονοπάτι χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τη θεϊκή καθοδήγηση. Θυμάμαι το τραγούδι που έγινε διάσημο πριν από χρόνια από τον τραγουδιστή Φρανκ Σινάτρα με τον κορυφαίο στίχο: "I did it my way" ["Το έκανα με τον δικό μου τρόπο"]. Ασφαλώς, στη ζωή υπάρχει αρκετός χώρος για προσωπική προτίμηση και ατομική επιλογή, αλλά όταν πρόκειται για θέματα σωτηρίας και αιώνιας ζωής, το μουσικό μας θέμα θα έπρεπε να είναι: «Το έκανα με τον τρόπο του Θεού», επειδή αληθινά δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

Πάρτε, για παράδειγμα, το παράδειγμα του Σωτήρος σχετικά με το βάπτισμα. Υπεβλήθη στο βάπτισμα ως απόδειξη αφοσίωσης προς τον Πατέρα και ως παράδειγμα για εμάς:

«Εδειξε στα τέκνα των ανθρώπων ότι κατά

according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

“And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?”

There is no “my way” if we are to follow Christ’s example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: “They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.”

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become “weapons of rebellion.” Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

“But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

“Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech

τη σάρκα ταπείνωσε τον εαυτό Του εμπρός στον Πατέρα, και κατέδειξε προς τον Πατέρα ότι θα είναι υπάκουος προς Αυτόν στην τήρηση των εντολών Του...

»Και είπε στα τέκνα των ανθρώπων: Ακολουθήστε με. Επομένως, αγαπημένοι μου αδελφοί, μπορούμε να ακολουθήσουμε τον Ιησού, αν δεν είμαστε πρόθυμοι να τηρούμε τις εντολές του Πατέρα;».

Δεν υπάρχει «ο δικός μου τρόπος», αν θέλουμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Χριστού. Η προσπάθεια να βρούμε μια διαφορετική πορεία προς τους ουρανούς είναι σαν τη ματαιότητα να εργαζόμαστε στον Πύργο της Βαβέλ αντί να προσβλέπουμε προς τον Χριστό και τη σωτηρία Του.

Τα σπαθιά και τα άλλα όπλα που έθαψαν οι Λαμανίτες νεοφώτιστοι ήταν όπλα της ανταρσίας εξαιτίας του τρόπου που τα είχαν χρησιμοποιήσει. Αυτά τα ίδια είδη όπλων στα χέρια των υιών τους, καθώς χρησιμοποιούνταν για την άμυνα της οικογένειας και της ελευθερίας, δεν ήταν καθόλου όπλα ανταρσίας εναντίον του Θεού. Το ίδιο ίσχυε με τέτοια όπλα στα χέρια των Νεφιτών: «Δεν πολεμούσαν για μοναρχία ούτε για δύναμη, αλλά πολεμούσαν για τα σπίτια τους και τις ελευθερίες τους, τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους και τα όλα τους, μάλιστα για τις ιεροτελεστίες της λατρείας τους και την εκκλησία τους».

Με τον ίδιο τρόπο, υπάρχουν πράγματα στη ζωή μας που μπορεί να είναι ουδέτερα ή ακόμη και εγγενώς καλά, αλλά όταν χρησιμοποιούνται με λανθασμένο τρόπο γίνονται «όπλα της ανταρσίας». Η ομιλία μας, για παράδειγμα, μπορεί να ανυψώσει πνευματικώς ή να μειώσει. Όπως είπε ο Ιάκωβος:

«Τη γλώσσα, όμως, [φαίνεται ότι] κανένας από τους ανθρώπους δεν μπορεί να δαμάσει· είναι ασυγκράτητο κακό, γεμάτη από θανατηφόρο φάρμακο.

»Διαμέσου αυτής ευλογούμε τον Θεό και Πατέρα, και διαμέσου αυτής καταριόμαστε τους ανθρώπους, που πλάστηκαν καθ’ ομοίωση του Θεού.

»Από το ίδιο στόμα βγαίνει ευλογία και κατάρτα. Δεν πρέπει, αδελφοί μου, έτσι να γίνονται αυτά».

Υπάρχουν πολλά στη δημόσια και προσωπική συζήτηση σήμερα που είναι κακόβουλα και κακοπροαίρετα. Υπάρχει πολλή συζήτηση που είναι χυδαία και βλάσφημη, ακόμη και μεταξύ

is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one’s body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one’s physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other ex-

των νέων. Αυτού του είδους η ομιλία είναι «όπλα ανταρσίας» εναντίον του Θεού, «γεμάτα από θανατηφόρο φάρμακο».

Σκεφθείτε ένα άλλο παράδειγμα για κάτι που είναι ουσιαστικά καλό, αλλά που θα μπορούσε να στραφεί ενάντια στις θείες οδηγίες – η σταδιοδρομία ενός ατόμου. Μπορεί κανείς να βρει πραγματική ικανοποίηση σε ένα επάγγελμα, λειτούργημα ή υπηρεσία και όλοι μας ωφελομαστε από αυτό που έχουν επιτύχει και δημιουργήσει αφοσιωμένοι και ταλαντούχοι άνθρωποι σε πολλούς τομείς προσπάθειας.

Ωστόσο, είναι πιθανό ότι η αφοσίωση στην καριέρα μπορεί να γίνει το πρωταρχικό επίκεντρο της ζωής κάποιου. Τότε όλα τα άλλα γίνονται δευτερεύοντα, συμπεριλαμβανομένων οποιωνδήποτε αξιώσεων που μπορεί να προβάλλει ο Σωτήρας για τον χρόνο και το ταλέντο κάποιου. Για τους άνδρες και για τις γυναίκες εξίσου, η εγκατάλειψη έννομων ευκαιριών για γάμο, η αποτυχία κάποιου να προσκολληθεί στον/στη σύζυγό του/της και να τον/την ανυψώσει, η αποτυχία να γαλουχήσει τα παιδιά του ή ακόμη και η εκ προθέσεως αποφυγή της ευλογίας και ευθύνης της ανατροφής παιδιών αποκλειστικά και μόνο για χάρη της επαγγελματικής εξέλιξης, μπορεί να μετατρέψει αξιόπαινο επίτευγμα σε μία μορφή ανταρσίας.

Ένα άλλο παράδειγμα αφορά στη φυσική μας ύπαρξη. Ο Παύλος μας υπενθυμίζει ότι πρέπει να δοξάζουμε τον Θεό τόσο στο σώμα όσο και στο πνεύμα και ότι αυτό το σώμα είναι ο ναός του Αγίου Πνεύματος «το οποίο έχετε από τον Θεό, και δεν είστε κύριοι του εαυτού σας». Επομένως, έχουμε έννομο συμφέρον να αφιερώνουμε χρόνο φροντίζοντας το σώμα μας όσο καλύτερα μπορούμε. Λίγοι από εμάς θα φθάσουμε στο αποκορύφωμα των επιδόσεων που έχουμε δει πρόσφατα στα επιτεύγματα των αθλητών Ολυμπιακών και Παραολυμπιακών Αγώνων και ορισμένοι από εμάς βιώνουμε τα αποτελέσματα της ηλικίας ή αυτό που ο Πρόεδρος Μ. Ράσελ Μπάλλαρντ αποκάλεσε «τα πριτσίνια που χαλώνουν».

Παρά ταύτα, πιστεύω ότι ευχαριστεί τον Δημιουργό μας, όταν κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε για να φροντίσουμε το υπέροχο δώρο Του του υλικού σώματος. Θα ήταν σημάδι ανταρσίας να παραμορφώσει κάποιος ή να βεβηλώσει το σώμα του ή να το κακοποιήσει ή να αποτύχει να κάνει ό,τι μπορεί για να ακολουθήσει έναν υγιεινό τρόπο ζωής. Ταυτοχρόνως, η

treme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

ματαιοδοξία και το να αναλώνεται κάποιος με τη σωματική διάπλαση, την εμφάνιση ή την ένδυση μπορεί να είναι μια μορφή ανταρσίας στο άλλο άκρο, οδηγώντας κάποιον να λατρέψει το δώρο του Θεού αντί για τον Θεό.

Τελικά, θάβοντας τα όπλα της ανταρσίας μας εναντίον του Θεού, σημαίνει απλώς να υποκύψουμε στους δελεασμούς του Αγίου Πνεύματος, να παραμερίσουμε τον φυσικό άνθρωπο και να γίνουμε «άγιο[ι] μέσω της εξιλέωσης του Χριστού του Κυρίου». Σημαίνει να θέτουμε την πρώτη εντολή πρώτη στη ζωή μας. Σημαίνει, να αφήνουμε τον Θεό να επικρατεί. Αν η αγάπη μας για τον Θεό και η αποφασιστικότητά μας να Τον υπηρετήσουμε με όλη μας την ισχύ, τον νου και τη δύναμη γίνει η βάση με την οποία κρίνουμε τα πάντα και λαμβάνουμε όλες τις αποφάσεις μας, θα έχουμε θάψει τα όπλα μας της ανταρσίας. Με τη χάρη του Χριστού, ο Θεός θα συγχωρήσει τις αμαρτίες και τις ανταρσίες μας του παρελθόντος και θα αφαιρέσει την κηλίδα αυτών των αμαρτιών και των ανταρσιών από την καρδιά μας. Με τον καιρό, θα απομακρύνει ακόμη και κάθε επιθυμία για κακό, όπως έκανε με εκείνους τους Λαμανίτες νεοφώτιστους στο παρελθόν. Κατόπιν, κι εμείς «ποτέ δεν [θα] αποστ[ατήσουμε]».

Το θάψιμο των όπλων της ανταρσίας οδηγεί σε μία ξεχωριστή χαρά. Μαζί με όλους όσοι έχουν ποτέ μεταστραφεί στον Κύριο «φθάνου[με] στο σημείο να τραγουδήσουμε] λυτρωτική αγάπη». Ο Επουράνιος Πατέρας μας και ο Υιός Του, ο Λυτρωτής μας, έχουν επιβεβαιώσει την ατελείωτη δέσμευσή Τους για την υπέρτατη ευτυχία μας μέσω της πιο βαθιάς αγάπης και θυσίας. Βιώνουμε καθημερινά την αγάπη Τους. Ασφαλώς μπορούμε να ανταποδώσουμε με τη δική μας αγάπη και αφοσίωση. Είθε να θάψουμε –πολύ, πολύ βαθιά– κάθε στοιχείο ανταρσίας εναντίον του Θεού στη ζωή μας και να το αντικαταστήσουμε με πρόθυμη καρδιά και πρόθυμο νου. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.